

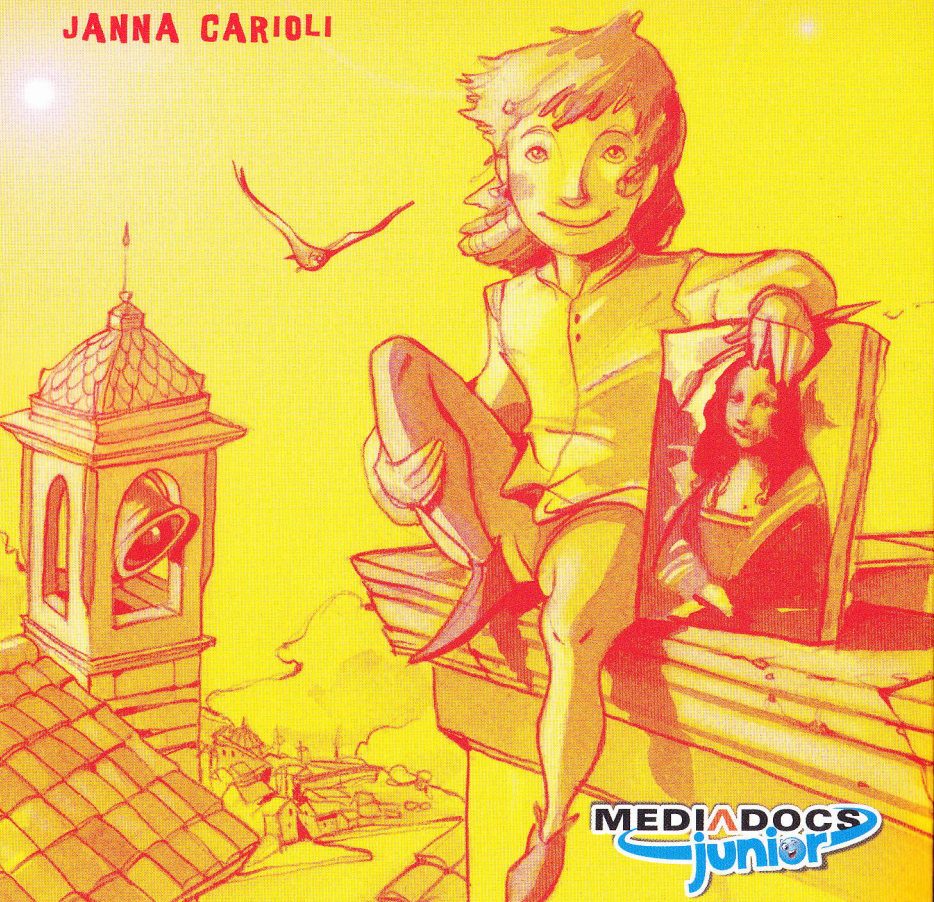
DA, EU SUNT

AVENTURILE MARILOR PERSONAJE
CÂND NU ERAU ÎNCĂ MARI

LEONARDO

SI ENIGMA UNUI SURÂS

JANNA CARIOLI

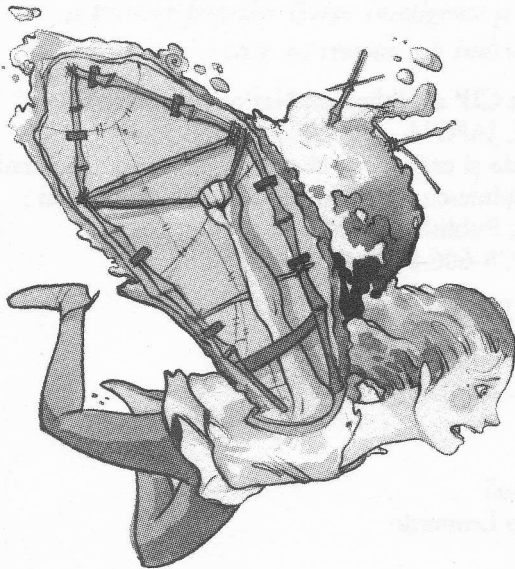

MEDIA DOCS
junior

Janna Carioli

LEONARDO ȘI ENIGMA UNUI SURĂS

Traducere din italiană
de Patricia Rădulescu

Ilustrații de Luigi Dragonetti

MEDIA DOCS
Junior

CUPRINS

Primul carnet	11
Visam că zbor	24
Pe drumul spre Florența	34
Atelierul	46
Visurile care te duc departe	54
Ce se ascunde înăuntrul lucrurilor	60
În atelierul lui Verrocchio	67
Șopârta-dragon	78
Florența văzută de sus	90
Baziliscul	99
Clopotul fals	108
Pe urmele vinovatului	114
În viitor	123

LEONARDO

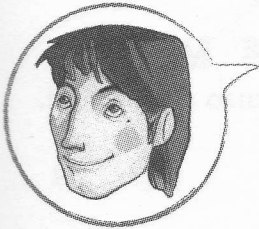
14 ani, cu ochii albaștri și părul lung, blond.

Pleacă din orașelul Vinci ca să ajungă la Florența și să devină pictor.

SER PIERO

tatăl lui Leonardo, notar în Florența.

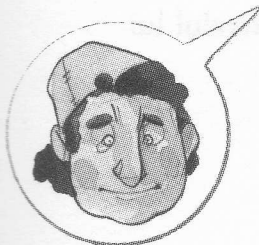
FRANCESCO

unchiul lui Leonardo, care l-a crescut pe acesta la Vinci.

CATERINA

femeie de la țară, mama lui Leonardo.

ANDREA DEL VERROCCHIO

înalt și bine făcut, el este „Maistrul“ în al cărui atelier își face ucenicia Leonardo, la Florența.

TITA

15 ani, sora lui Andrea del Verrocchio și confidenta lui Leonardo.

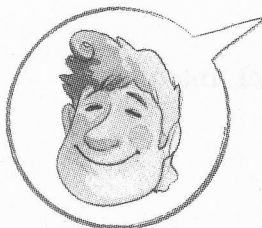
LORENZO DE' MEDICI

tânăr conducător al Florenței, va fi numit „Lorenzo Magnificul“.

GIULIANO DE' MEDICI

fratele lui Lorenzo de' Medici.

AGNOLO DI POLO

tânăr ucenic sculptor, prieten al lui Leonardo.

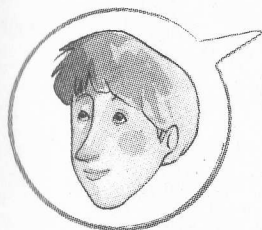

IL GHIRLANDAIO

ucenic pictor, rivalul lui Leonardo.

IL PERUGINO,

SANDRO BOTTICELLI,

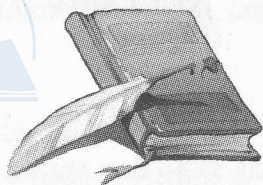
LORENZO DI CREDI

ucenici în atelierul lui
Verrocchio.

BATACCHIO

este un maestru turnător
de clopote.

PRIMUL CARNET

— Pfffu!

Leonardo pufni ca să alunge o muscă care îl gâdila pe la nas și, cu ochii închiși, își ascunse fața sub plapuma umplută cu fulgi de găscă. Visa că zbura și voia să își termine visul. Se afla chiar deasupra unui deal, de unde voia să coboare cu salturi mari, fără să atingă deloc pământul. Își simțea corpul ușor, și ca să se înalțe în aer era suficient să dea din brațe încet, ca un șoim. Îl încerca o senzație minunată și nu voia să renunțe la vis din cauza unei insecte nenorocite. Dar musca începu să îl gâdile pe la ureche. Mormăind, scoase o mână afară și își trase o palmă zdravănă peste obraz.

— Piei de aici!

Dar visul se întrerupsese.

Un râset îl făcu să-și dea seama că nu era nici urmă de muscă.

Leonardo deschise ochii și zări chipul unchiului Francesco, care râdea înfundat lângă pat, arătându-i pana cu care îl gădilase.

— Dar cât e ceasul? bombăni scărpinându-și claia ciufulită de cărlionți blonzi.

— Sunt zorii zilei tale de naștere, somnorosule!

Câtă dreptate avea! Leonardo sări afară din pat, tremurând în cămașa de pânză aspră, și, desculț, se duse la oala de noapte să facă pipi, în timp ce privea cerul posomorât pe fereastră.

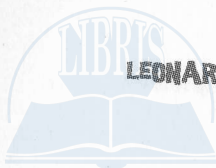
— Pff, și azi plouă!

În acel an primăvara părea că uitase să sosească. După inundația care scosese din matcă fluviul Arno, iarna se dovedise lungă și înghețată. La Vinci, singura cameră din casă unde aveai parte de puțină căldură era bucătăria, cu soba pe care bunica Lucia pregătea masa.

Alergă și se băgă din nou sub pătură.

— Și cadoul meu?

— Cine zice că ți-am pregătit vreunul? îl provocă unchiul lui.

Dar Leonardo nu se lăsă dus de nas. Știa prea bine că exista un cadou. Altfel, de ce să-l fi trezit în zori? De când își amintea, Francesco îi sărbătorea zilele de naștere meșterindu-i câte o mică jucărie. Într-unul din ani, fusese un animăluț cioplit în lemn, în altul un fluier, în altul o praștie ori un titirez. Sigur exista un cadou. Bărbatul scoase din betelia de la pantaloni un fel de cărămidă.

— Ce e?

Se uită neîncrezător la obiectul cel ciudat.

— E un carnet.

— Un... carnet? Pentru mine? N-am avut nici-odată un carnet!

— Tocmai. La doisprezece ani era și vremea să ai unul. Astfel, poate că n-o să mai furi foile din biroul bunicului tău ca să faci caricaturi. Ultima oară s-a supărat foarte tare. Ai mâzgălit pe spatele unei hârtii importante ca să îți bați joc de preot și i-ai desenat un nas așa de lung, încât îi ajungea la bărbie.

Leonardo râse.

— Dar chiar îi semăna!

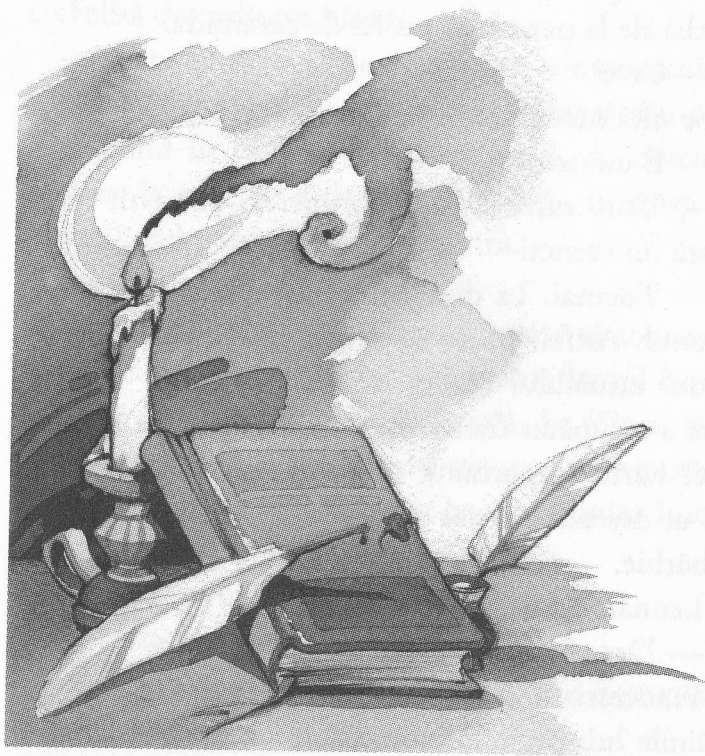
Francesco îi arătă carnetul, pe care îl făcuse cu mâinile lui: paginile bine cusute cu un maș subțire

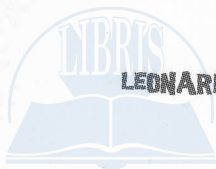

și copertele din piele moale, care se închideau cu un sâmbure de cireasă găurit.

Dădu să pună mâna pe carnet, dar unchiul îl opri.

— Însă... trebuie să îți dai silința să scrii frumos, și nu de-a-ndoaselea, cu mâna stângă. Promiți?

Nu spuse nici da, nici ba.

Ca și cum nu ar fi încercat să scrie „cum trebuie“. Ba, ca s-o spunem pe-a dreptă, încercase părintele Piero di Bartolomeo, care îl învăța gramatica și socotitul la mânăstire. Încercase... cu nuiua. Chiar îi legase mâna stângă la spate, ca să-l învețe să scrie cu dreapta, și nu „cu mâna diavolului“, cum spunea el mereu. Și Leonardo, cu mare efort, învățase s-o facă. Dar cum scăpa de sub privirile preotului, cum începea să scrie din nou cum simțea: cu mâna stângă și pe dos.

Doar așa i se părea firesc.

De altfel, îi plăcea să facă așa. Pentru a-i citi paginile, ceilalți trebuiau să aibă în față o oglindă. I se părea că așa putea să-și păstreze secrete gândurile.

Bunicul Antonio îl privea oftând și murmura: „Ce-o să ne facem cu băiatul ăsta ciudat?“, în timp ce bunica îi răspundea mânioasă, în cadența ei toscană rapidă: „Ciudat ești tu! El e un copil ca toți ceilalți!“

Francesco îi înmână ceremonios carnetul.

— Am scris numele tău și data, așa îți vei aminti mereu de bătrânul tău unchi... și îți interzic să îmi faci vreo caricatură! a spus el ironic, pe un ton solemn.

Pe prima pagină, cu scris înflorit, scria „Lionardo – Vinci, 15 aprilie 1464“.

„Bătrânul“ unchi avea 28 de ani. Băiatul își petrecuse aproape fiecare clipă din viață cu acel soi de frate mai mare, care îl lua în spinare, care îl învățase să se suie în copaci, să pregătească capcane pentru iepuri, să se bată cu băieții din sat.

Leonardo își puse în grabă pantalonii scurți, luă carnetul și fugi în jos pe scări.

La bucătărie, focul era deja aprins și bunica mesteca în supă din ceaurul așezat pe jarul din vatră.

Pe masă era un șir de pâinici de secară lăsate la dospit.

— A, Lionardo, mergi și adu-mi un braț de lemne ca să...

Însă el trecu precum o săgeată pe la spate ei și ieși pe ușă strigând:

— Da, da, acum vin, apoi o luă la goană pe câmp.

Ploaia se oprise și bălțile oglindeau un cer care încet-încet se limpezea. Păsările începuseră din nou să cânte, așa cum se întâmplă după furtună, și Leonardo, plesnind toate bălțile la rând cu tălpile goale, se simțea fericit.